

Dette være sagt, uden at jeg i mindste Maade troer paa, at der hos nogen af den ærede Regjerings Medlemmer er den aller-mindste Tanke om at ville fremkalde Kriser eller at ville unblade at gjøre Alt, hvad der maatte kunne forebygge en saadan Fare, men ikke bestemte kunne Omskændighederne dog kræve Handlinger, som koste Penge, thi de internationale Forhold ere jo desværre for Diebliffet saadanne, at ingen Regjering vil kunne finde sig overrasket ved nogen uventet Begivenhed. Naar jeg nu seer hen hertil og seer hen til, hvad der efter al Rimelighed vil blive vedtaget med Hensyn til de Sager, der for Diebliffet foreligge til Behandling i Rigsdagen, saa forekommer det mig, at der ikke letteligt kan være Tvivl om, at vi, naar vi først have begyndt med en Bestatning af den personlige Evne, ogsaa maae være beredte paa, at vi maastee ikke i vor Levetid slippe for den. Men da vil det vistnok være rigtigt allerede nu at begynde paa at indrette Systemet saaledes, at Skatten sættes lige efter hver Enkeltts udfundne Skatteevne. Om Contingentsystemets Anvendelse kan der ikke være Tale, naar Skatten tænkes at være vedvarende. Naar vi tænke os en Indkomstskat som vedvarende, kan den Bilskaalighed, som er forbunden med Contingentsystemet, ikke taales i Længden. Spørgsmaalet bliver da, hvorledes vi skulle komme til at paaligne en saadan personlig Skat retfærdigt. Jeg veed da i saa Henseende intet andet Middel at paaavise, end at vi, som det ved Sagens første Behandling blev antydet af den ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer), maae bygge paa en Indkomstskat i Communerne. Jeg kan ikke skjønne, at det lader sig gjøre at opretholde to forskellige Skattecatastre, to forskellige Skatteclassificationer, et Register, hvor Skatteyderne ere classificerede efter Formue og Velighed, hvilket har Noget af en Indkomstskats Bæsen, men tager flere Momenter med for at finde Evnen, og et andet Register, hvor Skatteyderne ere classificerede efter deres Indkomst, hvilket, saaledes som det her er tænkt, har Meget af Formue og Veligheds-skattens Bæsen, om det ogsaa savner Hensynet til, hvad Skatteyderen besidder. Der er jo for Diebliffet i det andet Thing et Forslag til en Communallov til

Behandling, i hvilket der er foreslaaet forskjellige forandrede Regler med Hensyn til den communale Bestatning, hvilke vel ikke gaae ud paa Indførelse af en Indkomstskat, men dog sigte til mere og mere at lette Overgangen fra Formue og Veligheds-skatten til Indkomstskatten. Der vil ikke være noget stort Skridt tilbage at gjøre for at bringe denne Skat til virkelig at svare til Indkomstskatten. Og, hvad enten Regjeringen nu, naar den her foreliggende Sag er gaaet igjennem i dette Thing, inden hvilken Tid den tredje Behandling af Røbstad- og Landcommunallovsforslagene maastee ikke vil blive foretaget i det andet Thing, vil bringe dette Spørgsmaal under Forhandling under de nævnte Sager, eller den vil forelægge et særligt Lovforslag derom, saa er det dog min Overbeviisning, at dette vil være den eneste praktiske Maade, hvorpaa vi kunne komme til en tilnærmelsesviis retfærdig Udførelse af en Indkomstskat; thi kun igjennem en Indkomstskat i Communerne vil man kunne faae den fornødne Control med Indtægterne; kun derved, at Alle og Enhver i Communerne ere interesserede deri, vil det være muligt at fremdrage Indtægterne, hvor de findes. Med Hensyn til Communerens Behov, vil A. altid have en levende Bevidsthed om, at, hvad B. svarer for Lidet i Skat, maa han, A., deeltage i at betale. Der er, saavidt jeg seer, kun Balget imellem enten at støtte Statsindkomstskatten til en Indkomstskat i Communerne eller ogsaa at bruge ganske andre strenge Midler end dem, der her ere foreslaaede saavel i Regjeringsudkastet som i det Forslag, der er fremkommet fra de Herrer Procentister. Vel har dette en Overflødighed af lønede Regjeringscommissairer, men det forekommer mig, at disse spille en uheldig Rolle, thi de faae egentligt ingen Myndighed til at fremdrage Indtægten, navnlig ligeoverfor de passive, for ikke at bruge det stygge Udtryk de tvære, Skatteydere, som sidde ganske roligt og ikke gjøre nogen Selvangivelse, men lade Udsaldet beroe paa det velvillige Skjøn, som andre Medlemmer i Kommunen anstille over deres Skatteevne, selv foretrækkende at betale maastee lidt Mere, end hvad de havde ventet at slippe med, fremfor at komme frem med deres Bøger og Papirer